

лъ-тѣ, той е почувствувалъ наставленіе-то на вѣтрѣшныя си сѣдѣнѣ.

14. Человѣкъ прѣдъ да направи първѣ-тѣ крачка въ злы-ты работы, мѣчи ся съ самага себе си, бори ся съ наставителнѣ-тѣ тѣхъ совѣсть, думамъ съ благыя Ангелъ, что иска да го държи всякога яко и да го не остава да падне. Нѣ ахъ! често двигателна-та усърдность на благыя тоя Ангелъ излѣзва напраздно: лоши-ты работы ще ся доискарѣтъ.

15. Совѣсть-та наказва! Слѣдъ прѣгрѣшеніе-то добрый Ангелъ побѣгва, а злый бодърствува съ мѣкы-ты си. Тогасъ вмѣсто безпечална-та радость ся увличя страхъ-тъ въ сърдце-то.

16. Грызеніе-то на злѣ-тѣ совѣсть тя послѣдува на всякъдѣ и ся мѣси въ всичкы-ты твои веселбы. И ако ся случи нѣкога, что-то да забравяшь това чрѣзъ дневны-ты си забавленія, обаче прѣзъ нощъ-тѣ напомнимованіе-то на неправдѣ-тѣ ти довлія ся пакъ на одѣра ти като едно привиденіе.

17. Ты пожелавашь сладкыя сѣнь, обаче това припомнимованіе тя гони съ тѣжкы-ты сѣнища. Тая е сила-та на совѣсть-тѣ!

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЯТЬ И ПЯТА.

За мълчаніе-шо.

1. Добро-то говореніе е едно искусство, обаче искусство-то на мълчаніе-то е още по голѣмо.

2. Кой-то държи само онѣхъ тайнѣ, что му ся е повѣрила подъ печята на мълчаніе-то, той не е истинно мълчаливъ.